

Els nous artífexs del canvi

written by Pau Miserachs | 18 de març de 2018

Els artífexs del canvi del pas evolutiu de la dictadura a una democràcia formal foren en sa majoria persones anònimes, com va reconèixer el conseller d'Interior l'any 2008, Joan Saura, en el pròleg del llibre de Gregorio López Raimundo *Artífices del cambio*.

Van ser molts, sobretot gent del món del treball i estudiants, els que van posar les bases per arribar a la nova etapa de llibertat que el règim franquista tenia segrestada, com ara la democràcia el govern Rajoy.

El franquisme, mort el dictador, és cert que va caure gràcies a la constant pressió popular que no admetia altra solució que una democràcia oberta respecte als drets humans i la dignitat de les persones.

La democràcia que va néixer a partir de la Constitució no fou merament un pacte de les elits ni la temptativa descoberta de perpetuar el règim a través de la monarquia, amb una altra imatge que la de l'uniforme militar.

Però per Catalunya, l'esforç per recuperar drets i llibertats s'ha manifestat tant en l'àmbit laboral, com universitari, classes mitjanes i empresarial. La democràcia ha permès lluitar per obtenir i consolidar avenços socials fins a l'arribada al poder de les dretes hostils amb Catalunya i amb el moviment obrer, instal·lades en el poder al govern d'Espanya i unes dretes febles durant 23 anys controlant la política catalana servint-se del pactisme amb el govern espanyol.

El règim polític i social nascut el 1978 entre reformistes ex-servidors de la dictadura molts d'ells, no legalitzant Esquerra Republicana de Catalunya a les primeres eleccions, s'ha trobat i ha topat amb la resistència dels hereus del

franquisme i la línia conservadora avui encarnada per Ciutadans.

El poble està tornant a les mobilitzacions, sense distinció de classes. Crisi laboral, salaris baixos, pensions perjudicades, dones en desigualtat, privatització del fet comú, despesa excessiva de l'Estat en aspectes innecessaris com la compra obsessiva de material militar, la lluita de Catalunya per construir la seva República i un ple autogovern no depenent de l'Estat espanyol.

Fer una democràcia sense demòcrates és quelcom impossible en la realitat, excepte en el paper. Tenir una Constitució que parli de drets i llibertats fonamentals i no complir-los és la mostra que veiem constantment en els debats parlamentaris al Congrés dels diputats espanyol, mentre els mateixos diputats no diuen res ni fan cap esforç per reconèixer i garantir a Catalunya la democràcia pluralista heretada de la República i renovada amb el referèndum de l'1 d'octubre i la declaració parlamentària de la República Catalana.

Tampoc veiem a la política espanyola gens d'interès a reconsiderar la repressió practicada per la força i els procediments judicials oberts amb criteris penals discutibles que han dut a l'empresonament a dirigents socials i càrrecs públics catalans, més l'exili del mateix president electe de la Generalitat.

L'hostilitat de les dretes espanyoles contra la política catalana presents a més políticament a Catalunya ha convertit en dominant i opressiva l'actuació de l'Estat que ha paralytitzat la gestió de la Generalitat catalana amb la destitució del govern propi i l'assumpció de la presidència pel mateix M. Rajoy.

No han admès que els catalans decideixin què volen ser com a poble. Tampoc que el Parlament de Catalunya sigui l'expressió màxima de la democràcia al territori català. No accepten una

transició del règim a Catalunya cap a un de nou, lliure i sobirà.

Sabem que la llei no és la democràcia si s'utilitza contra la democràcia i la voluntat democràtica del poble. Coneixem part del que va passar sota la dictadura mercès a historiadors i llibres autobiogràfics de molts personatges històrics.

Però el dia a dia d'ara, la defensa del fet comú i el dret a viure millor i gaudir d'un nou règim, és un objectiu difícil d'arrelar en una ciutadania desmotivada i colpejada per la pressió informativa contrària al ressorgiment català, fomentant subliminarment la por, la catalanofòbia i l'enfrontament entre gent catalana d'origen i de residència.

El futur dels catalans no és la relació Estat-administrat. Els temps del poder màxim de l'administració i la supressió del dret a la llibertat d'opinió i expressió han passat. Els Tribunals de Drets humans ho confirmen. Ara preval l'Estat social per sobre del discurs presidencial del *todo va bien*. Però el govern central ho ignora com també els nous corrents i l'evolució social del món.

La situació dificulta implementar la República Catalana perquè a més el mapa polític es troba fraccionat. Les formacions polítiques saben que ha passat una altra etapa històrica. Però això no vol dir que hàgim arribat al final de les reivindicacions catalanes i tornem a viure sota la imposició del dictat presidencial espanyol, ans al contrari s'han de decidir a assumir aquest futur votat democràticament i amb totes les traves pel poble l'1 d'octubre i fer-lo possible a la ciutadania.

Aquest nou moment polític exigeix una revisió de plantejaments de les formacions polítiques, la seva renovació indispensable de programes i dirigents, perquè no s'entén que alguns segueixin pensant en el bipartidisme, o en les unitats de conveniència o forçades, quan s'ha de mirar la realitat

social, impedir els monopolis com també evitar la fragmentació incorporant els mateixos defectes de les organitzacions que volem superar. Sobra dogmatisme i falta pragmatisme.

L'electorat necessita i vol que li parlin clar, no per frases fetes ni eslògans publicitaris. La política no és una operació de màrqueting. En el futur s'ha de dir la veritat i no inflar la gent amb mentides, explicar a la gent la veritat del que es farà si s'obté el poder i el que no es farà. És el contracte social el que vol veure la gent damunt la taula pública. Altra cosa és un engany i una farsa com les que ens té acostumats la dreta espanyola i també una part de la catalana amb certes frases fetes que a l'hora de la veritat no han servit de res.